

HAKAN PAKSOY

ÜLKÜCÜLÜK , HUKUK VE VEFA

Bu yazı Ülkü-Tek'e ilk yazım.

Benden yazı istendiğinde ne yazayım diye bir hayli düşündüm. İlk olacağının tesiriyle olsa gerek hem heyecanlı hem de biraz duygusaldım. Yazı istendiğinin ertesi günü yoğun bakımda yatan bir arkadaşımın, ağabeyimin ölüm haberi geldi. Doğal olarak O'nun acısı ve defin süreci beni yazı üzerinde düşünmekten alıkoydu. Ta ki musallada namaz vaktini bekleyene kadar...

Cenaze namazı için camii avlusunda beklerken şahit olup benim de katıldığım bir diyalog ve son zamanlarda okuduğum bir kitapta anlatılan hatıra bana yazı konusunu vermişti.

Vefat eden Arkadaşım-Ülküdaşım-Ağabeyim, 1989-99 arasında belediye başkanlığı yapmış, inanmış bir Müslüman ve şuurlu bir Türk milliyetçisi olduğuna tanıyan herkesin şahitlik edebileceği Ergun ERTEKİN idi. Siyasetin yanında öğrenciliğinin de Ankara'da geçmiş olması dolayısıyla cenazede kalabalık bir cemaat vardı.

Bu kalabalık içerisinde yaşları altmışına dayanmış iki kişinin diyalogları dikkat çekiciydi. Biri diğerine sitem yüklü kelimelerle merhabalaştı. Yolları on sekiz yıl önce ayrılan ve bir daha da birleşmeyen bu iki kişiden birisi istikametinde devam etmiş diğeri ise kendine farklı bir yön çizmişti.

Yolunu ayırdığı için sitem edilen; “bizim birbirimizle çok fazla hukukumuz var, bak burada, musallanın önünde hep beraberiz, başkaları yok. Birbirimizi incitmememiz lazım” anlamında sözlerle karşılık verdi.

Haklı gibi görünüyordu. Ne de olsa gidiş musallaya doğru değil miydi?

Onlar konuşurken önce bu hukukun olduğu günlere döndüm. İhtilal öncesinin kara kıyıcı günlerine... İnsan bütün bir hayatı ışık hızıyla anımsıyor.

Kurşun hangi köşeden, ne zaman, kimden gelir bilinmez... Hangi otobüste, hangi dolmuşta, kim sizin tepenize çöker, yumruk-sopa nereden iner görünmez...

Okulda kayıt yaptırır yaptırmaz okulun toplandığı kahveyi öğrenip hemen oraya damlayanlar... Öyle ya bir kişi bir kişi... Bir an önce kardeşlerinin yanına...

Düşünebiliyor musunuz? Birbirini daha önce hiç görmemiş, birbirine hiç selam dahi vermemiş, birisi Türkiye'nin bir ucundan diğeri taa öbür ucundan iki kişi... Daha tanıştıklarının ilk günde, -hatta- birbirlerinin isimlerini bile tam olarak öğrenemeden tutuştukları kavgada –nasıl olurda- sırt sırta vererek can pazarına girerler?

Daha birbirlerini tanımadan seven, tanımadan uğruna yumruğu, sopayı, hatta kurşunu göze alan, aldırın bir birliktelik...

Bunları yaptıran para mıydı? Hayır, bin kere hayır...

Macera duygusu muydu? Hayır...

Gençlik heyecanı, deli akan kan mıydı? Cevap yine hayır olacaktır.

İnsana bunu yaptırabilen güç inanmışlıktı. İnandığı davanın büyüklüğüne imandı ve özelde de bunun adı Ülkücülüktü-halen de öyle ya-.

Bu insanlar da dünyaya kafa tutmuş, gencecik omuzlarıyla Türk dünyasına omuz vermiş, hayatı birbirleriyle paylaşmış Ülkücülerdi... Şimdi, musalla başında namazı beklerken, “hukumumuz çok fazla... Sitem yok” diyorlardı. Çünkü birinin yolu ayrılmıştı...

Tam bu sırada öğle ezanı okunmaya başladı. Konuşan iki ağabeye: “**hukuk sağ iken lazım, hukuk için musalla önündeki süre çok kısa...**” gibi ifadelerle namaza katılmak için camiye yöneldim.

* * *

Son zamanlarda merhum S. Ahmet ARVASİ Hoca'nın “Mamak Günleri” isimli kitabını okudum. Rahmetli ihtilalde MHP idarecisi olarak gözaltına alınmış, 18 Eylül 1980 günü İstanbul'da evinden başlayan önce İstanbul Emniyeti ve sonra Ankara yolculuğu... Ardından Dil Okulu ile Mamak Zindanları ve Mevki Hastanesi... O zorlu şartlarda yaşadıklarından not edebildiklerinden yazabildiği küçük hacimli bir kitap.

Kalp hastası olan Merhum, hastalığı ilerleyince binbir müşkülâtla hastaneye gider ve nihayet sıkıntılı bir süreç sonunda Mevki Hastanesinde yatarak tedavisine karar verilir.

Hastane tedavi olurken bir gün yanına, aynı arabada Ankara'ya getirildiği ve Dil Okulunda da beraber oldukları –O'da rahmetli oldu- Sait BİLGİÇ Bey'i getirirler. O'da hastadır.

Sait Bey'in gelişiyile günlerinin biraz daha kolay geçtiğini yazar Arvasi Hoca. Bilindiği üzere Merhum Sait Bey 27 Mayıs'ta Yassıada'da yargılanmış bir siyasetçidir ve artık MHP saflarında siyaset yapmaktadır.

Bir gün Sait Bey'e bir ziyaretçi gelir. Yaşlı ve biraz da rahatsız olan ziyaretçi ancak bir refakatçi eşliğinde gelmiştir. Siyasi tutuklu olan eski bir arkadaşını hasta bulunduğu hastanede ziyaret etme vefakârlığını gösteren bu kişi için Arvasi Hoca: “hiçbir zaman sevmedim ve fakat her zaman takdir ettim” diye yazmaktadır. Bu zat, dostunu dinler ve O'na: “endişe etmemesini, her şeyin düzeleceğini, kendisinin Yassıada'dan da tecrübe sahibi olduğu” anlamında sözler söyleyerek moral destek olur.

□

